సరస రమణీయం

రాధాగోపాలం

బాపు

కల పూర్తిగా చూసి కళ్ళు తెరిచాడు గోపాలం.

అలసిపోయిన అప్సరసవలె రాధ పక్క బెర్తు మీద నిద్రపోతోంది.

దాదాపు ఇరవైఏళ్ల క్రితం ఒక రోజు పొద్దున్నే బ్రహ్మదేవుడు ఒక ముక్కు తయారుచేశాడు. చాలా చక్కగా వచ్చిందా ముక్కు. సన్నగా, పొడుగ్గా, నాజూకుగా తయారయింది. చివర సూదిగా కొన తేలింది. ఆ కొన పైకి చూడ్డం మొదలెట్టింది.

ఎంత బావుందీ ముక్కు? అనుకున్నాడు బ్రహ్మదేవుడు.

చాలా బావుందని మీ తాత్పర్యం- అంటూ మొహం ముడుచుకుని టీక చెప్పింది పక్కనే కూర్చుని వీణ వాయించుకుంటున్న సరస్వతీదేవి.

ఆ ముక్కుకోసం ఒక చక్కని అమ్మాయిని సృష్టించదలచాడు బ్రహ్మదేవుడు. దేవుడు కొత్తల్లో మొగాళ్ళకి నీలకాంతి, ఆడవాళ్ళకి పసిమి మిసిమి ఏర్పరచాడు. ఆ దరిమేనా చామంతి చాయకో చాయ తక్కువ చేసి చామనచాయ అనేది కనిపెట్టాడు. దాన్ని ప్రచారంలోకి తీసుకురావడానికి అందమైన బొమ్మ రాధమ్మని ఆ చాయన తీర్చాడు.

దీపకళిక వంటి సింధూరతిలకం ఉంచడానికి అనువుగా ఆమె కోలముఖంలో బహుళపక్షపు నవమిచంద్రుడివంటి నుదురు తీర్చి దిద్దాడు. దుఃఖం అనేది ఉందా? అలాగా! నాకు తెలీదే ఎక్కడుంది?- అన్నధోరణిలో సూటిగా ప్రశ్నించే నిమిత్తం, సన్నగా ముడుచుకుని కాటుక రేఖవలె కనిపించే చక్కని కళ్ళు రెండు అమర్చాడు.

చిన్నవంపుతో సన్నగా ఉండే అరుణాధరం పొసించినపుడు అటూ ఇటూ నున్నని మెత్తని చెంపలమీద రెండు చిన్న సొట్టలు లీలగా గోచరించే ఏర్పాటుచేశాడు.

ఇంతవరకూ బావుంది.

జీవితంలో ఒకానొక చిన్నదాని చక్కదనం యావత్తు ఒకే ఒక ముక్కలో చెప్పగలిగేంత అందంగానూ సన్నగా పొడుగ్గా నాజూగ్గా ఉండి, నీలెక్క నాకేమిటలే అన్నంత నిర్లక్ష్యంగా ధీమాగా లోకాన్ని చూడగలిగేటంత పొగరుగానూ తను చెక్కిన ముక్కుని, ఈ రాధమ్మ వదనాన అమర్చాడు.

ఇది కూడా గొప్ప విషయమే.

పోతే, ఆమె .ముఖద్యుతులు మరీ ప్రస్ఫుటంగా- ఆ మాటకొస్తే ద్విగుణీకృతంగా భాసించడం కోసం అమవసనిసి కన్న, దీపపు మసికన్న నల్లగా ఉండే వేణీభరాన్ని ప్రసాదించాడు.

☆ ☆ ☆

దేవుడి కెలాగేనా మంచి ఈస్తటిక్ సెన్సు వుంది అనుకున్నాడు. గోపాలం నిద్రాముద్రితయైన రాధమ్మని శ్రద్ధగా చూస్తూ.

ఆమె కంఠాన్ని ఆలింగనం చేసుకున్న నల్లని కుత్తి కంటె వల్ల ఆమె మెడ సౌకుమార్యం ఇనుమడించింది.

ఆమె ధరించిన నల్లని అర్గండి రవిక ఆమె చర్మప్రభని మఱుగుపరచబోయి మెఱుగుపెడుతూన్నదని గోపాలం గమనించాడు.

ఆనందించాడు.

హఠాత్తుగా అతని మనస్సు చివుక్కుమంది. ఈ రాధమ్మకి ఇంత సౌందర్యం ఇచ్చినదేవుడు, అవివేకం అంటకట్టాడనిపించింది.

శ్రుతిపేయమైన మధుర మంజుల వీణారసం మధ్య గాడిద ఓండ్ర పెట్టినట్టనిపించింది. హృద్యంగా అమరిన ఈ మహత్తర సౌందర్య వర్ణార్ణవాన, ఆమె కట్టుకున్న ఎర్రరంగు చీర మహా వికృతంగానూ అసహజంగానూ కనిపించింది, వెక్కిరించినట్టనిపించింది.

ఛా! నల్ల రవికకు ఎర్రచీర ఏడిసినట్టుంది. భయంకరంగా వుంది అనుకున్నాడు గోపాలం.

అతనికి రాధమ్మమీద కోపం వచ్చింది.

ఇంత వికారాన్ని ఇందాకటినించీ తను గమనించనందుకు తన్ను తాను నిందించుకుని పశ్చాత్తప్తుడయ్యాడు.

ఉత్తర క్షణాన రాధను లేపాడు.

బద్ధకంగా ఒళ్ళు విరుకొని కొద్దిగా కళ్ళు తెరిచింది రాధ. ఏం? అంది- మత్తుగా మెత్తగా నవ్వుతూ.

లేచి కూచో- అన్నాడు గోపాలం.

గంభీరంగా ప్రశ్నార్థకంగా చూసి లేచి కూర్చుంది రాధ.

ఈ నల్ల రవికమీద ఎర్రచీర బావులేదు. వెంటనే నువ్వు తెల్లచీర కట్టుకో రాధా.

రాధకి అర్థం కాలేదు.

నిజంగా రాధా! పైగా ఆ ఎర్రచీర బాధ కల్గిస్తోంది. నీ వంటి ఛాయకి నల్లరవికమీద తెల్లచీర బాగుంటుంది. చాలా బాగుంటావు. దేవతలా ఉంటావు అన్నాడు గోపాలం.

భర్తలో ప్రకోపిస్తున్న కవిత్వధోరణి గమనించి మందహాసం చేసింది రాధ. తలా, ముక్కూ తాటిస్తూ, బాగుంది పనిమల్లే నిద్రలేపి ఇదా చెప్పొచ్చారు. మంచినిద్ర పాడుచేశారు- అంది.

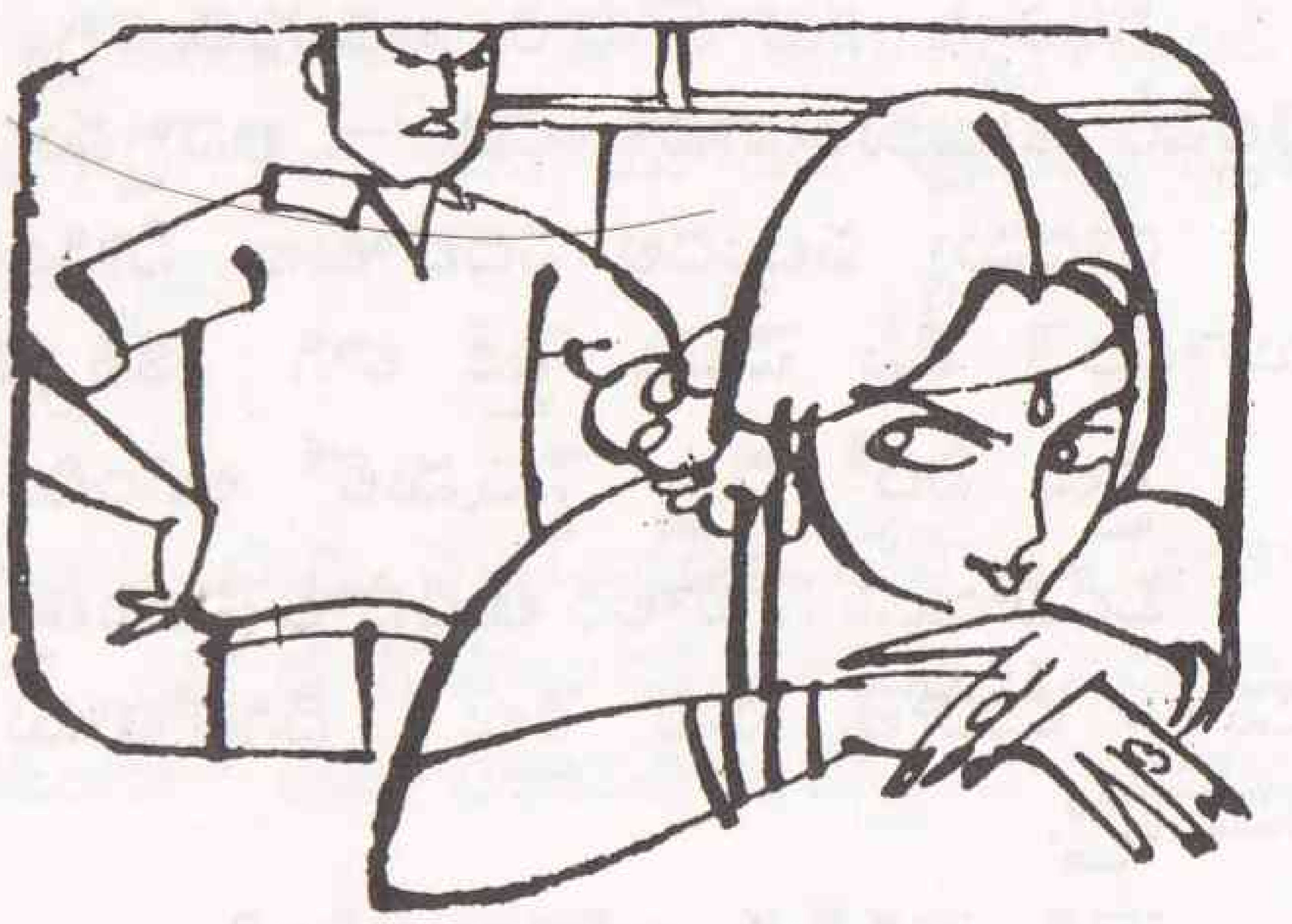

గోపాలం ప్రాధేయపడ్డాడు. బంగారు తల్లివి అంటాను కాని, నా మాట విను. ఇది బాగులేదు. తెల్ల చీర కట్టుకో.

అనండి.

బంగారు తల్లి బాచాల కొండ అన్నాడు గోపాలం. కళ్ళు చిట్లించింది రాధ. బాగుందండీ పేచీ. ఇప్పుడు ఈ అర్ధరాత్రి నా అందానికి తక్కువొచ్చిందేవిటి! రైలుదిగాక రేపు కట్టుకుంటానులెండి అంది.

కాదు ఇప్పుడే కట్టుకోవాలి అన్నాడు గోపాలం చిరాకుగా.

రాధ తత్ క్షణం పరాకు అభినయించి, కిటికీలోంచి, బయట పరుగెడుతున్న ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని ఆస్వాదించడానికి ఉపక్రమించింది.

కాదు. ఇప్పుడే తెల్లచీర కట్టుకోవాలి అన్నాడు గోపాలం మళ్ళా.

రాధమ్మకి పట్టుదల ఎక్కువైంది. కొంచెం ఆశ్చర్యం కూడా కలిగింది ఆ అబ్బాయి పద్ధతి చూసి.

ఇతగాడు తనని పెళ్ళిచేసుకుని మూడు మాసాలు అయింది. ఇంత డబాయింపు చెలాయించడం రాధకి ఏమంతనచ్చలేదు. ఎంత మొగుడయితే మాత్రం మరీ ఇంత ఇదైతే ఎలా! తనేం చీర కట్టుకోవాలో తనకి తెలీదా?

ఇవాళ చీరగురించి డబాయిస్తున్నాడు. రేపు-ఏయ్ అమ్మాయ్ నీ ముక్కు మరీ అంత పొగరుగా, అంత సూదిగా ఉండి అలా పైకి చూడటం నాకేం నచ్చలేదు. ఆ ముక్కుని కాస్తవంచి, సంపెంగ పువ్వులా చేసుకో- అనొచ్చు.

ఇప్పటినుంచీ జాగ్రత్తపడి అదుపులో వుంచాలనుకుంది రాధమ్మ. అందుకని గోపాలం వేపు ఒక్క క్షణం జాలిగా చూసి నిర్లక్ష్యంగా నవ్వి, పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

గోపాలానికి ఒళ్ళు మండిపోయింది. హా! నా అర్ధాంగి, కళత్రం, 'భావిజీవిత' భాగస్వామిని అయిన ఈ పిల్లకి నా పట్ల యింత నిర్లక్ష్యమా అనుకున్నాడు. కుడికాలుతో ఆ యెక్క సెకండుక్లాసు రైలుపెట్టె కఱ్ఱ నేలమీద గట్టిగా కొట్టాడు. నాసాపుటాలు ఎగరేశాడు. కళ్ళు పెద్దవిచేశాడు. చెవులు రిక్కించాడు. పెదిమలు బిగించి గట్టిగా నిశ్వాసించాడు, పైగా 'హాఁ' అన్నాడు.

రాధ మళ్ళీ ఒక్కసారి కళ్ళు తెరిచి ప్రేమా, లాలింపు, ప్రణయ కోపం, ప్రాధేయపూర్వకమైన వినతి, మొదలుగాగల, అమలులోవున్న వివిధ రకాల సరంజామా యావత్తు సరియైన పాళ్ళలో మేళవించి ఒకే చూపు చూసి, తిరిగి కళ్ళు మూసుకుంది- పడుకోండి బాబూ, పొద్దున్న మార్చుకుంటాలెండి- అంటూ.

చామనచాయకు ఇంకోచాయ తక్కువఉండే గోపాలం తాలూకు ముఖం దాదాపు ఎఱ్ఱబడి, అతనికి ఉక్రోషం వేసినట్లు వెల్లడించింది.

ఆఖరిమాటు హెచ్చరించాడు.

ముత్యం మూడోసారి అడుగుతున్నా. నువ్వు వెంటనే లేచి ఎఱ్ఱచీర మార్చి, తెల్లచీర కట్టుకుంటావా లేదా?– అన్నాడు.

రాధమ్మ పట్టుదల పదిబాఱలు సాగింది. నిరసన సూచకంగా వెంటనే ఒత్తిగిలి మూడంకె వేసి చెంగు పైకి లాగి కప్పుకుంది.

రైలు ఏదో చిన్న స్టేషనులో ఆగింది.

ఓడిపోయిన గోపాలం తుదిసారి ప్రయత్నించాడు. రాధా! ఆఖరుసారి అడుగుతున్నా, చెప్పు. లేకపోతే నేను రైలు దిగిపోతాను అన్నాడు– ఏడుపు గొంతుని కోపంగా వినిపిస్తూ.

రాధ గాఢనిద్ర అభినయించింది.

అయితే దిగిపోనా? అన్నాడు గోపాలం.

రాధ పెదిమలు బిగించి చిరునవ్వు అదిమిపట్టింది.

సిగరెట్టు పెట్టే, లైటరూ చేతిలో తీసుకున్నాడు గోపాలం. తెల్లచీర కట్టుకోమని ఆఖరుసారి ప్రార్థన, లేకపోతే రైలు దిగిపోతానని బెదిరింపు, ఈ చెప్పే మాటలు నిజం అని హామీ– అన్నాడు జనాంతికంగా.

రైలు కదిలింది, రాధ మెదలలేదు.

గోపాలానికి వీరభద్రుడు పూనాడు. నాసాపుటాలు అదిరాయి. పెదిమలు వణికాయి. హూఁ అన్నాడు.

ఒక్క క్షణం తెరిచూసి, తలుపుతీసి, తటాలున ప్లాటుఫారంమీదికి దూకేశాడు. నాలుగు పెట్టెలు పోనిచ్చి ఒక మూడవతరగతి పెట్టెలోకి ఎక్కి మహాకోపంతో కూలబడ్డాడు. కొంచెం సేపటివరకూ థింకర్సు లైబ్రరీవారి ట్రేడ్ మార్కు ఆసామీ పోజులో నుదుట పిడికిలి ఆనించి కూర్చున్నాడు. దరిమిలాను చెయ్యి నొప్పిపెట్టి, సక్రమంగా కూర్చుని, కిటికీలోంచి బయటికి చూసి, తెల్లటి చల్లగాలి పీల్చేసరికి ఆవేశించిన వీరభద్రుడు దిగిపోయాడు.

☆ ☆ ☆

నల్ల రవికమీద ఎఱ్ఱచీర బాగుండదని మొగుడు అభిప్రాయపడినప్పుడు అతగాడి మాటను గౌరవించి పాటించాలన్న సద్బుద్ధిని ఆ చిన్న దానికిగాని– లేదా దాని చీర గొడవ నా కెందుకులే, అయినా రేపు చూడవచ్చులే, అనే వివేకమూ ఓర్పూ ఆ చిన్నవాడికిగాని నువ్వు ఎందుకు ఇవ్వలేదూ అని నేను నిన్ను అడుగుతున్నాను సరస్వతీ! నువ్వు చేసిన పని తప్పు అని బ్రహ్మదేవుడు సరస్వతిని చీవాట్లు పెట్టాడు.

తప్పు నాదో, మీదో, రైల్లో ఏడుస్తున్న ఆ చిన్న వాడివంక చూడండి తెలుస్తుంది– అంది సరస్వతి వీణపాట ఆపకుండానే.

బ్రహ్మదేవుడు కిందకి చూశాడు.

నా యీ చేతా– విధాత రాతా అనే పాట పాడుతున్నాడు– పరుగెడుతున్న పూరీ పాసెంజరు బండీ మూడవ తరగతి పెట్టెలో కూర్చున్న గోపాలం.

నేనెంత తొందరపడ్డాను! అనవసరంగా, నా ప్రాణప్రియుని సెకండ్ క్లాస్ పెట్టెలో ఒంటరిగా వదిలిపెట్టి ఇలా వచ్చేశానే? హా! ఇదంతా బ్రహ్మరాత! అనే భావాన్ని వ్యక్తపరుస్తున్నది గోపాలం పాడుతున్న పాట. అతని హృదయం పశ్చాత్తాపం చెందింది. వదనం పరిదీనమయింది. పాట పూర్తి అయేసరికి అతని బాధ ద్విగుణీకృతమైంది. పైగా భయం ఆవరించింది. తను నిజంగానే రైలు దిగిపోయాడని తెలుసుకోగానే రాధ హడలెత్తి పోతుంది, పాపం- అనుకున్నాడు.

గుండె గతుక్కుమంటుంది కాబోలు.

రాధమ్మ భయపడ్డప్పుడు ఆమె ముఖం ఎలా వుంటుందో గోపాలం ఇంకా చూడలేదు... కొత్త అందం వస్తుందేమో... ఇక్కడ గోపాలానికి సందేహం వచ్చింది. చదువుకున్న పిల్ల, రాధ అసలు భయపడుతుందా- అని. భయపడకేంచేస్తుంది- భయం వస్తే?

అసహ్యించుకుంటుందేమో!

ఛా. తనంటే రాధకి ఎంతో ఇష్టం, గౌరవం, ఆదరణ, భక్తి, అపేక్ష, తన తెలివితేటలనీ, బహుశా అందాన్నీ ఆరాధిస్తుంది.

నవ్వుకున్నాడు- బాధపడుతూ.

తను అందంగా ఉండడనీ, నల్లగా ఉంటాడనీ చిన్నప్పుడు స్నేహితులు వెక్కిరించేవారు. అమ్మ వేళాకోళం చేసేది. చుట్టాలందరూ, నల్ల మనుషులమాట వచ్చినపుడల్లా తనపేరు ఎత్తేవారు. వాళ్ళందరికీ ఇంత లోకువ అయిన తనమీద -రాధకి ఎందుకు అంత ఇష్టం? పెళ్లాం కాబట్టా? అమాటకొస్తే ఇష్టంలేందే అసలు పెళ్లెలా ఆడింది?

అప్రయత్నంగా అతని చెయ్యి జేబులోంచి ఒక నలిగిన ఉత్తరం తీసింది. నిజంగా రాధకి తనమీద గౌరవం, ప్రేమా, ఉన్నాయనడానికి ఇదే నిదర్శనం.

రాధ తన స్నేహితురాలికి రాసుకున్న ఈ ఉత్తరం మూడురోజుల క్రితం ఆమె పెట్టెలో దొరికింది. చదివి ఆశ్చర్యంతో గుండెలు బాదుకుని, ఆ ఉత్తరం తీసి దాచేసుకున్నాడు....

ఉత్తరం మడత విప్పి మళ్ళీ చదువుకోవటం ప్రారంభించాడు....

మాలతీ! మావారు చాలా మంచివారు. నిన్ను గురించి బోలెడు చెప్పాను నిన్న. నీకు ఎఱ్ఱ మొగుడిమీద అపేక్ష ఉందని చెప్తే పకపక నవ్వారు. వాడిని కొరుక్కుతింటుందా ఏం? అన్నారు. అలా అని ఆయనకి ఎఱ్ఱవాళ్ళ మీద అసూయ అనుకునేవు. ఆయన నల్లగా ఉంటారు కాబట్టే నా కిష్టం. ఆయనకీ అందుకే ఇష్టం. నల్లగా సన్నగా ఉంటారు. ఆయన దగ్గర నుంచుంటే, అయిదడుగుల రెండంగుళాల పొడుగున్న నేను ఆయన చెవులదాకా వస్తాను. పెద్ద నుదురు. బట్టతల అనుకునేవు! కనుబొమ్మలు ఈ చివరి నుంచి ఆ చివరిదాకా ఉంటాయి. కళ్ళు సన్నటి నల్లటి గీతలా ఉంటాయి. బలంగా ఆరోగ్యంగా ఉండే ముక్కు, ఎక్కుపెట్టిన విల్లులా అందంగా వంపు తిరిగిన పై పెదిమా, చూస్తే మనిషికి మొండితనం ఎక్కువ అనిపిస్తుంది. మావారు కాబట్టే పట్టుదల అనాలి కాబోలు. మాలతీ, నా మొగుణ్ణి

నేను నీ దగ్గర పొగడటం వల్ల నాకు ఒరిగేదేం లేదు. అన్నట్టు మర్చిపోయాను, ఆయనగారు నించున్నప్పుడు చిత్రంగా అజంతా బొమ్మలా నించుంటారు. ఒసేయ్ మాలతీ, మా ఆయన అందరిలాగా ఉండరు. మొగాడిలా ఉంటారు. ఇంకా......

అరోమాటు ఆ ఉత్తరం చదువుకున్న గోపాలానికీ, ఆనందం పెల్లుబుకి స్వచ్ఛమైన నవ్వొచ్చింది.

రాధకి తనంటే ఇష్టం. తను రాధని ఇపుడు ఒంటరిగా రైలుపెట్టెలో వదిలేసి వచ్చాడు. రాధ భయపడొచ్చు. తరువాత అసహ్యపడవచ్చు.

బటాణీలండి బటాణీలు కాలక్షేపం బటాణీలు అంటూ ఓ పెద్ద గిరజాల మనిషి పెట్టెలో కొచ్చాడు. ఎవరూ కొనలేదు. వాడు తిరిగి బయట కెళ్ళి రైలు మెట్లంబటా, మెట్లు లేనప్పుడు, పెట్టెలకింద కడ్డీలమీద నడుస్తూ ముందు పెట్టెలకు వెళ్ళిపోతున్నాడు- బఠాణీ బుట్టా గిరజాలతో సహా. హఠాత్తుగా గోపాలానికి భయంకరమైన ఆలోచన వచ్చింది. ఈ బఠాణీలవాడు ఇలా ప్రతి పెట్టే చూసుకుంటూ రాధ ఉన్న పెట్లోకి వెడితే!

అమ్మో! అనుకున్నాడు.

ఇంకేమన్నా ఉందా! ఒంటరిగా ఉన్న రాధ వీణ్ణి చూసి హడలిపోతుంది.

ఒంటరిగా ఉండి నగలతోటీ హడలుతోటీ ఉన్న అందమైన రాధనిచూసి ఈ బఠాణీల తాలూకు గిరజాలవెధవ అను గిరజాలతాలూకు బఠాణీలవెధవ లేక వెధవాయిల తాలూకు గిరజాలబఠాణీగాడు త్రికరణశుద్ధిగా పాడుపనికి పూనుకోవచ్చు.

గుండె ఆగిపోయింది గోపాలానికి.

ఇదివరలో ఇలాంటి సంఘటనల గురించి పేపర్లలో ఎన్నో చదివాడు, మొదటి తరగతి పెట్టెలో ఒంటరిగా ఉన్న స్త్రీ నగల అపహరణ- కత్తితో బెదిరించి నగలులాక్కున్న వైనం మొదలైన హెడ్డింగులతో ఎన్నో వార్తలు చదివాడు. అపుడయితే నవ్వుకున్నాడు. కానీ ఇపుడు తన రాధకీ........,

గోపాలం లేచి నుంచున్నాడు గొలుసు లాగుదామని. కానీ ఇంతకీ ఈ బఠాణీల భగవాన్లు ఆ పెట్లో కెళ్ళకపోతే.... చేతి చమురు యాభై రూపాయలూ పైగా రాధముందు తను వెంగళాయ అవడం సంభవిస్తాయి.

సరేలే – అంతగావస్తే తనే లాగుతుంది గొలుసు అనుకున్నాడు.

కాని, మనస్సులో ఆరాటం తగ్గలేదు. కిటికీలోంచి నిశ్చలంగా బయటికి చూడసాగాడు. బైట వెన్నెల విపరీతంగా కాస్తోంది. అంతా వృధా అయిపోతోంది. చల్లని గాలి పుష్కలంగా వీస్తోంది. అంతా వృధా! రైలింజను నీటి తుంపర్లు చల్లగా బుగ్గమీద తాకాయి. అంతా వృధా.

తనిక్కడ; రాధ అక్కడ.

ఒక చక్కని దృశ్యం యాదృచ్ఛికంగా కొద్దిక్షణాలసేపు కనబడింది. రైలు కట్టదగ్గరగా ఒక నాయుడు బావా, అతని తాలూకు నారాయణమ్మా నుంచుని విలాసంగా రైలుని చూస్తున్నారు. వెన్నెలంతా వాళ్ల మీదే పడుతోంది. వాళ్ళ వెనకాల ఆకుపచ్చని వరిచేలు, గాలి కెరటాలకు రూపానువాదంలా మెత్తగా నిశ్శబ్దంగా

పూగుతున్నాయి. గాలి వాళ్ళని దూసుకు పోతోంది. నారాయణమ్మ నాయుడు బావని అనుకుని అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసి, తల బుజం మీద ఆన్చి మహోవిలా సంగా కులుకుతూ నిర్లక్ష్యంగా రైలువంక చూస్తోంది. నాయుడు బావ నారాయణమ్మ నడుంచుట్టూ చెయ్యివేసి పొదివిపట్టుకొని గంభీరంగా నుంచున్నాడు.

పొలాల్లో చుట్టుపక్క లెవరూలేరు. రైల్లో పోయేవాళ్లు దిగి వాళ్ళనేం చెయ్య లేరు. బహుశా అంచేతే వాళ్ళిద్దరూ అంత అందంగా ఆనందంగా నించున్నారు అనుకున్నాడు గోపాలం.

ఈ పొలాల్లో రాత్రిపూట పురుగూ పుట్రా, దొంగా దొరా వస్తే నీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డు. నిన్ను కాపాడేది నేను అను అభయం ఇస్తున్నట్టుగా నించున్నాడు నాయడుబావ.

గోపాలం సిగ్గుపడిపోయాడు; తను రాధని దొంగల పాలుచేసి ఇలా తొందరపడి వచ్చేసినందుకు.

నాయుడుబావ లీవి నారాయణమ్మ హోయలు అతనిలో పురకలెత్తించాయి. సరిగ్గా మూడురోజులక్రితం, తనూ రాధా ఇలాటి సమయంలోనే ఒకళ్ళనొకళ్ళు అను కుని మైమరచి కూర్చున్నారు వాళ్ళ ఇంటి తోటలోనే.... దిగుడు బావికీ ఇవతలగా వేపచెట్టుకింద తడిసిన పచ్చ గడ్డిమీద కూర్చున్నారు. కొత్తమూలాన రాధ బోలెడు సిగ్గుపడిపోయింది. తల వంచుకుని, ఎడంకాలి వేళ్ళతో గడ్డి పరకలని తుంపుతోంది. ఆవేళ శుక్ర వారం. తలంటి పోసుకుంది. ముఖాన పసుపు ఛాయలు ఇంకాపోలేదు.

ఆగి ఆగి వీస్తున్న గాలికి నుదుటమీదా, చెంపలమీదా కంగారుగా ఊగుతున్న మెత్తని పట్టుకుచ్చువంటి శిరోజాల వెనుక, రాధ పచ్చని ముఖాన దిద్దుకున్న కుంకుమబొట్టు మబ్బుల వెనకనించి ఉదయించే పూర్ణచంద్రుడివలె గోపాలానికి గోచరించింది.

...ఎగిరెగిరి పడుతున్న సముద్ర ఉపరితలాన ముహుర్ముహుశ్చారితమయే పచ్చని మెత్తని చంద్రకాంతి జ్ఞాపకం వచ్చింది... తొలిసారిగా గోపాలంలో కవిత్వం తలెత్తిన సందర్భం అదే.

రాధ తలవంచుకుని తడిసిన గడ్డిపరకలని త్రుంచడంలో నిమగ్నురాలై పోయింది.

వెన్నెల బాగా వచ్చింది. గడ్డిపరకల చివర నిలిచిన నీటిబొట్లు మంచి ముత్యాలవలె మెరిశాయి. ఆ కాంతిలో రాధ ముఖం కలకలా వెలిగిందని తను రెండోసారి అనుకున్నాడు.... ఈ పిల్ల శాపంవల్ల ఈ భూలోకానికివచ్చిన దేవత కాదుకదా! తనకి దూరమైపోతేనో! అమ్మో!.... భయంవేసింది. రాధచుట్టూ చెయ్యివేసి దగ్గిరకు తీసుకున్నాడు. తల భుజాన ఆనించి ఆకాశంవంక చూస్తున్న రాధ చిన్న పిల్లలా కనిపించింది.

ఉండుండి పాట మొదలెట్టాడు తను. కూనిరాగంతో రాధకూడా పాట మొదలెట్టింది.

పాటలుకూడా వచ్చున్నమాట! చెప్పావుకాదు! అన్నాడు తను పాట ఆపేసి.

రాధ తలెత్తి తనవంక చూసి మీ పాటకంటె ఏం తీసిపోదులెండి అంది సన్నటి చిన్న పెదిమలను ముడుచుకుంటూ.

మరి నువ్వలా మూతి ముడుచుకుంటే– ఉన్న ఆ కాస్తనోరూ మాయమైపోతుందేమో జాగర్త అన్నాడు అతను.

రాధ తలవంచుకుని మెత్తగా నవ్వింది.

చల్లటి నీడల్లో నీలపు సెలయేటి ప్రవాహం, గోదావరి మీద చంద్రకాంతి స్ఫురించాయి.

గొప్ప! ఎలాగయితేనేం! వేళాకోళం అంటూ తలతాటించింది. వదులుగా వున్న జుట్టు మెడకి తగిలింది.

అబ్బ చక్కిలిగింతలు– అన్నాడు తను.

రాధ పకాలున నవ్వింది. ఇంకా గిలిగింతలు పెట్టింది.

గాలి జోరుగా వీచింది. చెట్టుమీద ఆకుల్లో అణిగివున్న నీటిచినుకులు టపటప రాలాయి. ఒక బిందువు రాధ నుదుటిమీద నిలిచింది. ఆ నీటిబొట్టు వెన్నెల కాంతిలో తళుక్కున మెరిసింది. రాద ఒకమారు జలదరించింది.

చలా? అన్నాడు.

అందంగా మెల్లిగా తల ఊపింది. చూపుడు వేల్తో ఆ నీటిబొట్టుని అద్దాడు తను. రాధ మెల్లిగా తలెత్తిచూసింది. తేలిగ్గా రాధ బుగ్గని పెదిమల్తో స్పృశించాడు.

కొంతసేపుతర్వాత రాధ పెదిమలు తన మెడకి చల్లగా తగిలాయి.

క్షీరసాగరోద్భూతమైన అమృతంవలె, గోపాలం అంతరంగంలో, ఆనందలహరి ఆవిర్భవించింది. అతని జీవిత దిగంతాలపర్యంతం వ్యాపించింది. అంతటా నిండిపోయింది. ఆ సంతోషం, ఆ సౌఖ్యం అతను భరించలేక పోయాడు.

తను భరించలేని ఈ మహాసౌందర్య ప్రపంచంనుంచి పారిపోవాలి.

☆ ☆ ☆

నెమ్మదిగా రాధనిలేపి లోపలకు పోదామా అన్నాడు.

రాధకళ్ళు మూసుకునే జవాబిచ్చింది. అబ్బ అప్పుడేనాండీ, ఇక్కడే హాయిగా ఉంది. ఇదివరకు పొద్దువాలితే ఇటురాడానికి భయపడేదాన్ని. ఇన్నాళ్ళకి వచ్చి....

పెరట్లోకి రావడానికే అంత భయమా! అన్నాడు తను వెక్కిరింపుగా.

ఇంక లేదులెండి. మీరు దగ్గిరుంటే నాకేం భయం? ఆఖరికి జలుబు చేస్తుందనికూడా బెంగలేదు!

ఇద్దరూ పకపకా నవ్వుకున్నారు.

☆ ☆ ☆

గోపాలం పూర్తిగా పశ్చాత్తాపపడ్డాడు. తనమీద రాధ కెంతో విశ్వాసం ఉంది. ఛా, తనింత చవట అని రాధ కల్లోకూడా అనుకుని వుండదు. ఎంత భయపడుతోందో, ఎంత ఏడుస్తోందో. ఏవగించుకుంటూందేమో!

నాయుడు బావనీ నారాయణమ్మనీ ఇందాక రైల్లోంచి రాధకూడా చూసి వుంటుంది. తనకికూడా అన్నీ జ్ఞాపకమొచ్చి వుంటాయి.

ఆ క్షణాన తను రాధతో వుండి ఉంటే!

ఇపుడు తెలిసొచ్చింది గోపాలానికి– ఆ క్షణంకోసం తను సర్వస్వం ధారపోయ డానికికూడా వెనుదీసి ఉండేవాడు కాదని– ఆఖరికి రాధ తెల్లచీర విషయంలో కూడా పట్టుదల వదులుకుని వుండేవాడు.

అమాటకొస్తే రాధకి ఎర్రచీరే బావుంటుంది. అంతే... పచ్చని రాధ వంటిమీద ఎర్రని చీరా నల్లని రవికా ఎంతో బావుంటాయి. తెల్లచీర కట్టుకోమని తను పేచీపెట్టాడు కాని. తెల్లచీర ఏం బావుండదు. తనదే తప్పు.

గోపాలానికి మనస్సు తేలికపడింది, ఆత్మసాక్షాత్కారంతో. ఈసారి రైలు ఆగగానే తను పరుగెత్తుకుని రాధ దగ్గర కెడతాడు. క్షమార్పణ కోరుతాడు.

ఇద్దరికీ స్నేహం కలిశాక రాధ నవ్వుతుంది. తనపుడు రాధ సన్నటి కళ్ళవంక సూటిగా చూస్తాడు.

☆ ☆ ☆

సరస్వతి మహోద్రేకంతో అహిరి రాగాన్ని ఆలాపిస్తోంది.

నాదే తప్పులే సరస్వతీ! నువ్వింక వాళ్ళమీద కోపంమాని, మలయమారుతం ఆలాపించు– అన్నాడు బ్రహ్మదేవుడు. సరస్వతి అందంగా నవ్వి మలయమారుతం ప్రారంభించింది. బ్రహ్మదేవుడు తృప్తిగా చిరునవ్వుకి ఉపక్రమించాడు.

నిద్రపోతున్న స్టేషన్లో రైలు ఆగీ ఆగకుండానే గోపాలం ప్లాట్‌ఫారం మీదికి దూకి ముందు పెట్టెకి పరుగెత్తాడు రాధకోసం.

తలుపు బార్లా తీసి వుంది.

నువ్వే రైటు రాధా! ఎర్రచీరే మంచిది. నేను చవటపని చేశాను. కోపం పెట్టుకోకేం అంటూ కంగారుగా మాట్లాడుతూ పెట్లోకెక్కాడు గోపాలం. రెండంగుళాల వెడల్పుగల నల్లటి అంచుతో కూడిన తెల్లటి రవిక తొడిగి జడలో తెల్లటిపూలు తురుముకొని, కళ్ళకి నల్లటి కాటుక పెట్టుకొని, నుదుట ఎర్రని బొట్టు పెట్టుకొని, బుగ్గలకి యెర్రని కాంతులు తెచ్చుకుని, పొగరుబోతు ముక్కుకి వినయం నేర్చి పెదమలు బిగించి చిరునవ్వు నదుపుచేస్తూ, ముఖద్యుతులకు కొంచెం సిగ్గురంగు కలిపి, రాధమ్మవలె ఎదురుగా నుంచుంది రాధమ్మ.

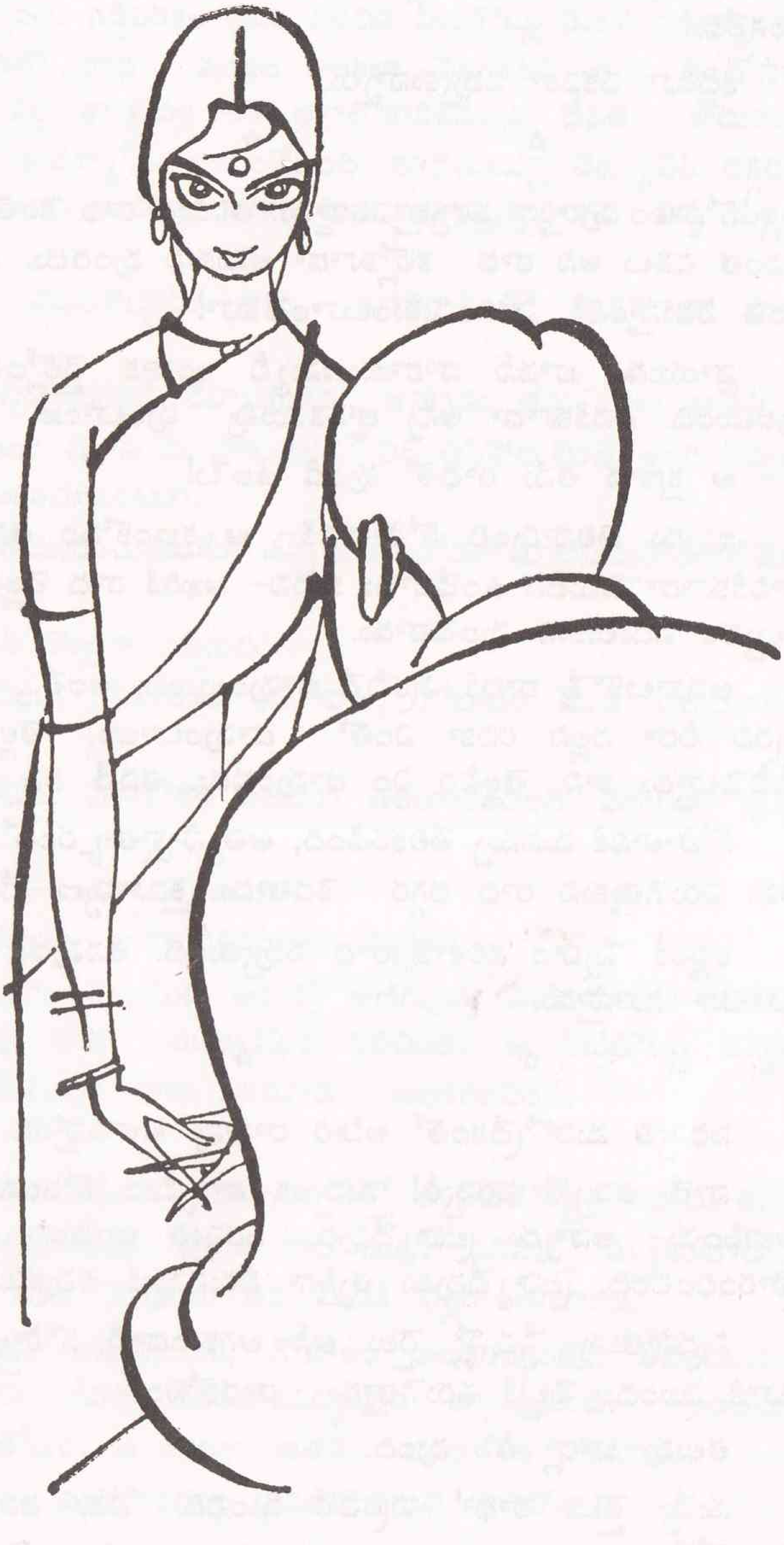

గోపాలం నిర్విణ్ణుడైపోయాడు. ఆనందంతో కంటనీరు తిరిగింది. గొంతు ముడివడింది. మాట తడబడింది. నెమ్మదిగా రాధను సమీపించాడు.

రాధ మెల్లిగా తలెత్తి ఇంకా మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచి చూసింది గోపాలాన్ని.

రెండు చిన్న బాష్పాలు ఆమె కనుకొలకుల్లో, చెదిరిన కాటుక మధ్య తళుక్కు-మన్నాయి.

రాధా! నాదే తప్పు– నన్నుకోప్పడు. కానీ ఏవగించుకోకేం; అంటూ రాధమ్మ గడ్డం పట్టుకున్నాడు గోపాలం.

గోపాలం చెంపలమీద తన రెండు అరచేతులూ ఆనించి ఊహూఁఅంటూ తల అడ్డంగా తాటించింది. రాధ.

రైలు కదిలింది.

★ ★ ★